

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **G. J.**

skazanej z art. 148 § 2 pkt 1 i 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu 12 stycznia 2026 r.

na posiedzeniu w Izbie Karnej,

wniosku skaranej o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 9 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 89/20, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z 2 grudnia 2019 r., sygn. akt IV K 332/18,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 25 listopada 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynął adresowany do Prokuratora Generalnego, przesłany za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości, Prokuratury Krajowej i Sądu Apelacyjnego w Lublinie wniosek G. J. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 9 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 89/20, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z 2 grudnia 2019 r., sygn. akt IV K 332/18.

W piśmie tym skazana zanegowała swoje sprawstwo przypisanego jej czynu i przedstawiła inną wersję zdarzenia, podkreślając uchybienia, do których doszło zarówno na etapie śledztwa, jak i w toku postępowania sądowego. Ponadto podniosła, że prawomocny wyrok został wydany przez sędziów, będących „stronnikami PiS, popierającymi Z. Z..”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Unormowanie wynikające z treści art. 545 § 3 k.p.k. określa możliwość odmowy przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność.

W judykaturze prezentowany jest pogląd, że uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny jest zatem dopuszczalne, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56. Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lipca 2019 r., V KO 28/19).

Wniosek złożony przez G. J. nie zawiera ani przesłanek określonych w przywoływanych w cytowanym judykacie przepisach, ani argumentacji wskazującej na wystąpienie jakiegokolwiek nowej okoliczności uzasadniającej wznowienie. Wskazane w piśmie okoliczności nie spełniają wymogów określonych w treści art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k., będących podstawą do wznowienia postępowania. W złożonym wniosku G. J. podjęła bowiem próbę zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Nie spełnia to jednak kryteriów uzasadniających wznowienie postępowania.

Ponadto, zdaniem autorki wniosku, do jej skazania doszło w wyniku nieprawidłowo przeprowadzonego postępowania, w oparciu o niewłaściwy materiał dowodowy. Lektura akt sprawy w żadnym stopniu nie potwierdziła jednak tego, o czym mowa we wniosku i nie wykazała podstawy do wznowienia postępowania.

Trudno oprzeć się wrażeniu, że wniosek skazanej jest działaniem instrumentalnym, podyktowanym chęcią bezpodstawnego uwolnienia się od odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo.

Tożsama inicjatywa okazała się zawodna we wcześniej prowadzonym postępowaniu, zakończonym postanowieniem Sądu Najwyższego sygn. akt II KO 56/24. Wniosek złożony przez skazaną w niniejszym postępowaniu opiera się na podobnych podstawach do wskazywanych przez nią w poprzednim piśmie.

Nie było też podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, z uwagi na sygnalizowanie zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej wynikającej z treści art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Inicjatywa skazanej nie mogła przynieść oczekiwanego skutku, ponieważ wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 9 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 89/20, został poddany kontroli w postępowaniu kasacyjnym na skutek kasacji wniesionej m.in. przez obrońcę G. J. . Postanowieniem z 3 października 2023 r., sygn. akt II KK 95/22, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną. Oznacza to, że Sąd Najwyższy, będąc zobligowany w postępowaniu kasacyjnym do zbadania kasacji w zakresie uchybień z art. 439 k.p.k., niezależnie od tego czy były one przez skarżącego podnoszone, oddalając kasację, uznał, że orzeczenie kończące prawomocnie postępowanie, którego wznowienia skazana oczekuje, nie było dotknięte żadną bezwzględną przyczyną odwoławczą. Dodatkowo wskazać należy, że podnoszona przez skazaną okoliczność uzasadniająca potrzebę wznowienia postępowania nie została ujawniona po zakończeniu postępowania kasacyjnego. W odniesieniu do sędzi SA X.Y., powołanej na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Lublinie, na skutek rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), Sąd Najwyższy badał spełnienie przesłanek niezawisłości i niezależności i każdorazowo przeprowadzony test wypadał pozytywnie (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z 21 listopada 2022 r., II KS 17/22 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dni: 2 października 2025 r., II KK 252/24; 23 października 2025 r., II KK 531/24). Brak również podstaw do zanegowania bezstronności pozostałych

sędziów wchodzących w skład Sądu odwoławczego. Zauważyć ponadto należy, że regulacja art. 542 § 4 k.p.k. – jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z 13 lipca 2022 r., IV KO 160/21 - służyć ma w zamierzeniu ustawodawcy przeciwdziałaniu dublującego się sprawdzania bezwzględnych podstaw odwoławczych. Przepis ten ma również blokować wybór przez stronę któregoś z dwóch nadzwyczajnych środków zaskarżenia i wskazuje, że podstawą do kwestionowania tego, czy w sprawie zaistniała bezwzględna podstawa odwoławcza jest w pierwszym rzędzie kasacja. Wznowienie postępowania zatem może dotyczyć jedynie sytuacji ujawnionych jako wcześniej nieznane i w wyniku działań po zakończonym postępowaniu kasacyjnym.

W zaistniałej więc sytuacji należało wniosek ocenić jako oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. i odmówić jego przyjęcia, bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci usunięcia braku formalnego związanego z przymusem adwokacko - radcowskim (art. 545 § 2 k.p.k.).

[J.J.]

[a.ł.]